

לאה רוזיטי

הסוכר המר

בעוגת החתונה המפוארת של ספיר גל יש משהו מרוחק – הציור ריאליסטי אולם העוגה נראית לא אכילה, המתיקות המשוערת שלה אינה מעוררת תיאבון. גווי הציור הקרים יוצרים אסוציאציה של מלאכותיות ומוות. הציור הוא מתוך סדרה המכונה "דלפט", על שם כלי הפורצלן הפולקלוריים בגוונים הכחולים. כך, העוגה היא מאכל, אבל גם כביכול פסל שנוצר בעקבות התכת המאכל לכלי. הרקע לציור בא מחייה האישיים של גל. "קיבלתי הצעת נישואים, ואני מאוד דריקוטבית לגבי כל הנושא. ראיתי באינטרנט תמונות של כל עוגות החתונה המצועצעות האלה, וזה הגעיל אותי והקסים אותי בה בעת". מבחינתה של גל חתונה היא טקס, שאינו שונה במהותו מהלוויה. "יש לי מחשבה אובססיבית", היא אומרת, "את באה לעולם ובכל יום שעובר את קצת נרקבת. יש לי גם מחשבה אובססיבית על סוכרים – על סוכר ריק מעצמו, על סוכריות. הגוף מכור לחומר שהוא לא החומר עצמו, לא חומר אורגני אלא סינתטי. חשבתי על ציורי 'ממנטו מור' ('זכור את יום מותך' בלטינית, ל"ר). אלמנט ההתפוררות האופייני בעבודות האלה מובע במעטפת המושלמת לעומת הפנימיות המתפוררת. החיבור הכי בסיסי הוא של סוכר לקיטש, ואני משתמשת בקיטשי ומגיעה לסוכר הריק, הסוכר המר."

בחייה הפרטיים גל דווקא לא חובבת גדולה של מתוק. "אני יותר בנאדם של מלח", היא אומרת. "אולי אני אובססיבית לנושא הסוכר בציורים כי אני רואה אותו כמטאפורה. יש בסוכר משהו של סיפוק מייד, וגם זה מתחבר

לתרבות העכשווית. יש המון דימויים שהם 'סוכר' – הכל מאוד מייד, כאילו בר השגה, כאילו נועד לספק ריגוש – סוכר אולי כמין מסכה. כמו העיסוק בשמלת החתונה – ברור שזה עיסוק בחיצוניות ולא במהות. ישנה הזרה גדולה מהגוף האורגני. גם בעבר היו חתונות,

"ללא כותרת", 150 על 100 ס"מ, שמו על בד

ספיר גל, נולדה בירושלים, לומדת לתואר שני באמנויות בבצלאל. עבודותיה מוצגות כעת בתערוכה "צופים בלילה", במרכז הירושלמי ללימודי המזרח הקרוב (אוצר: יוסף קריספל).

אבל בתרבות העכשווית יש בזה משהו מאוד מלאכותי, הן הפכו לחיבור קפיטליסטי. היום זה עסק שלם להתחתן. מוציאים על חתונה הון תועפות".
תכלס, מה השבת להצעת הנישואים?
"התחתנו לפני ארבעה חודשים."